

[Ib Nørlund]

et forvredent eurovolapyk, som gør det temmelig umuligt for manden på gaden at gennemskue meningen, og som man faktisk også har indtrykket af at selv EF-politikerne har deres døje med, og derfor skal jeg ikke være for streng i bedømmelsen af, at ministeren også kan have sine vanskeligheder.

Men ministeren og regeringen har uden forbehold, som det står i en af de skrivelser, vi har fået, godkendt hele menagen og har derved også pådraget sig et ansvar for, hvad det fører ud i. Jeg vil prøve på her inden for de givne tidsrammer at yde mit bidrag til at fremdrage nogle af de for Danmark skæbnesvangre konsekvenser, som EMS-systemet indeholder.

Mit hovedsynspunkt er, at EMS er et økonomisk-politisk apparatur, som gør det endnu vanskeligere i Danmark at føre den selvstændige økonomiske politik, som er mere og mere påtrængende nødvendig for den arbejdende danske befolkning, og at EMS vil styrke monopolernes og storbankernes, specielt de vesttyske bankers, diktatur over økonomien på bekostning af det danske folks bestemmelsesret.

Jeg synes, der er grund til af al kraft at advare mod dette allerede nu, fordi vi ellers vil opleve det sædvanlige, nemlig at man først binder sig til et indviklet system, for så senere, når vekslerne forfalder, at komme og sige: ja, desværre, der er ikke andet at gøre end at betale, vores EF-forpligtelser kræver, osv. osv., og det kan jo få en ganske særlig aktualitet over for de store økonomiske afgørelser, vi i øvrigt står over for her i landet.

Det bør også fastholdes, at det er et alvorligt og vidtgående skridt, man er ved at foretage, altså uden forbehold. Det er en ting, som man fra begyndelsen af gerne ville forflygtige – og jeg synes også, der var visse efterklange af det i besvarelsene i dag – ved at sige: ja men herregud, det er jo bare en videreførelse af slangesamarbejdet!

Den påstand holder nu ikke. Det fremgår f. eks. allerede af Norges afvisning af fortsat at ville være med; for det var jo det, der skete. Norge havde jo ikke forladt slangesamarbejdet, hvis man ikke var gået over til EMS-systemet; det var EMS-systemet, man vendte sig imod. Det fremgår også af forskellige andre EF-landes tøven, som kun blev midlertidigt beroliget gennem, hvad man vel nok kan kalde kontante tilbud i forbindelse med nog-

le renteordninger; faktisk var det en slags bestikkelse på internationalt plan. Hvorfor skulle Norge hoppe af, hvis det bare var slangen, der blev videreført? Nej, fra Norges side har man sagt nej ud fra erklæringer om, at EMS-bindingerne ville snære utåleligt, ville ophæve den frihed fra EF, som man dér har haft fordel af.

Hvad er det så, man nu vil drage os ud i? For også at begynde med den teknisk-økonomiske side indebærer EMS især oprettelsen af 2 nye apparaturer omkring ECUen og omkring det europæiske monetære fond. Jeg vil fremhæve nogle kort sammenfattede synspunkter om det.

For det første betyder ECUen ikke blot en omregning af den nuværende regningsenhed, den betyder også en anden form for binding af de medvirkende valutaer. I stedet for slangens net af bilaterale forbindelser kommer jo alle valutaforbindelserne til at gå over ECUen. Når afvigelserne herfra nærmer sig grænserne, er det, der slås alarm; det er derfor, man også kalder den for klapperslangen, for på det tidspunkt klapper der altså et eller andet. Så træder en pressionsprocedure i gang, som i EF-resolutionen om disse ting indsvøbes i følgende verbale eurocandyfloss. Der står:

»Dette medfører en formodning for ... « – jeg skal rose ministrene i udvalgene for, at de også havde lidt svært ved at komme forbi dette punkt, men det står der alligevel – ... at vedkommende myndighed ... « – altså staterne – ... vil rette op på denne situation ved at træffe passende foranstaltninger.« – Og de foranstaltninger kan faktisk omfatte alt muligt. – »Såfremt der på grund af særlige omstændigheder ikke træffes sådanne foranstaltninger, skal årsagerne hertil meddeles myndighederne i de øvrige lande, især på møderne mellem centralbankerne. Derefter vil der om nødvendigt finde samråd sted.«

Jeg tror godt, man kan forestille sig hyggeligheden i den slags samtaler. Nede i det tyske kender man jo verset – citeret på euro – : Und bist du nicht willig, dann brauche ich Gewalt. Jeg tror nok, man vil møde sådanne stemninger dér.

Det er egentlig mageløst, at regeringen i alle sine hidtidige redegørelser, inklusive dem i dag, ikke har haft ét ord tilovers for denne disciplinering, som det er kaldt, af de